

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4660/2019
21.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Ђокић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Војин Стојковић, адвокат из ..., ради престанка издржавања, одлучујући о ревизији тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 376/19 од 23.08.2019.године, у седници одржаној 21.11.2019.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 376/19 од 23.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П2.122/18 од 10.05.2019. године, ставом првим изреке усвојен је захтев тужиоца, тако што је промења пресуда Основног суда у Крушевцу П2. 272/11 од 12.03.2012. године, преиначена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 120/13 од 21.03.2013. године у ставу један и два изреке и утврђено да је престала обавеза тужиоца да плаћа 6.000 динара месечно до петог у месецу за текући месец на име издржавања тужене, почев од 07.03.2018. године. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 376/19 од 23.08.2019.године, ставом првим изреке, одбијене су, као неосноване, жалбе странака и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), и утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а тужена у ревизији не указује на неку конкретно битну повреду одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању тужена је мајка тужиоца. Тужена поред тужиоца има и сина ВВ. Тужилац и његов брат ВВ су правноснажном пресудом обавезани да туженој на име издржавања дају по 6.000 динара месечно, почев од 16.05.2011. године. Тужена и њен сада покојни супруг ГГ су 17.03.1993. године са својим синовима, тужиоцем и ВВ, закључили уговор о уступању и расподели имовине за живота, којим уговором су им уступили и расподелили део имовине, ближе наведене у том уговору. Тужилац је са оцем 25.01.2001. године закључио уговор о доживотном издржавању, који је реализован. Тужена је као поклонодавац са сином ВВ, као поклонопримцем 09.11.2005. године закључила уговор о поклону. Након смрти оца тужиоца, а супруга тужене, ГГ, странке нису у добрим односима. Тужена живи у домаћинству са сином ВВ и његовом породицом, стара је ... година, није способна за рад и корисник је минималне породичне пољопривредне пензије почев од 05.08.2014. године, која је 7.890,94 динара. Тужилац живи у својој кући, прима социјалну помоћ од 5.874,00 динара месечно, има две свиње и три овце, има неплаћене рачуне за утрошену електричну енергију и воду, а обрађује земљу коју је поклонио кћеркама. Месечне потребе тужене су 12.000 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, по налажењу Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право, члан 167. став 2. тачка 1. и 2. Породичног закона, када су усвојили захтев тужиоца.

Чланом 167. став 2. тачка 1. Породичног закона прописано је да издржавање може да престане када поверилац издржавања стекне довољно средстава за издржавање, осим ако поверилац издржавања није малолетно дете, док је тачком 2. прописано да издржавање може да престане када дужник издржавања изгуби могућност за давање издржавања или давање издржавања постане за њега очигледно неправично, осим ако поверилац издржавања није малолетно дете.

Када се има у виду утврђено чињенично стање, то следи да су се промениле околности на основу којих је донета претходна одлука и на страни тужиоца, као дужника издржавања, тако и на страни тужене, као повериоца издржавања. Приходи тужиоца су се смањили, прима социјалну помоћ у износу од 5.874,00 динара месечно, док је тужена постала корисник минималне породичне пољопривредне пензије почев од 05.08.2014. године, која износи 7.890,94 динара месечно. Обавеза тужиоца да туженој даје издржавање установљена је због тога што тужена и тада није била способна за рад, имајући у виду њене године, као и да

није имала средства за издржавање, па код утврђеног да тужена и даље живи у породичном домаћинству свог другог сина ВВ, који има и обавезу установљену правноснажном пресудом да јој на име издржавања даје 6.000 динара месечно, и како је тужена у међувремену остварила право на минималну породичну пољопривредну пензију почев од 05.08.2014. године, а да тужилац прима социјалну помоћ у износу од 5.874,00 динара месечно, то је правилан закључак нижестепених судова да су се испунили услови за престанак издржавања прописани чланом 167. став 1. тачка 1. и 2. Породичног закона.

У ревизији тужене, у претежном делу, оспорава се оцена изведених доказа, чиме се посредно побија утврђено чињенично стање, што према члану 407. став 2. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић